

Muž, který chtěl rozložit svět

Profesor Challenger byl v nanejvýš špatném rozpoložení. V momentě, kdy jsem vkročil na rohožku přede dveřmi jeho pracovny a chopil se kliky, uslyšel jsem monolog, který se s duněním rozléhal celým domem:

„Ano, říkám, že jste si už podruhé spletli číslo. Druhý omyl za jedno dopoledne. To si snad myslíte, že nějaký hlu-



pák na opačném konci linky může vědce ustavičně vyrušovat od důležité práce? Tohle nehodlám snášet. Okamžitě mi zavolejte vedoucího. Aha! Takže vy jste vedoucí. Proč tedy nevedete? Ano, nepochybně si vedete dobře ve svém úsilí mne pravidelně zdržovat od práce, jejíž význam vaše mysl nedokáže obsáhnout. Chci mluvit s vaším nadřízeným. Že je pryč? To mne nepřekvapuje. Pokud se to stane ještě jednou, poženu vás k soudu. Kohouti již za své kokrhání souzeni byli. Osobně jsem dosáhl vynesení rozsudku. A když tak skončili kokrhající kohouti, proč ne drnčící zvonky? Případ je jasný. Požaduji písemnou omluvu. Výborně. Zváším to. Hezké dopoledne přeji.“

V tu chvíli jsem se odvážil vejít, což nebylo zrovna nejšťastnější rozhodnutí. Stanul jsem před Challengerem ve chvíli, kdy se odvracel od telefonu, rozběsněný jako lev. Jeho mohutný černý vous byl naježený a ohromná hrud' se rozhořčeně dmula. Pohlédl na mne svýma arogantníma šedýma očima a já jsem ucítil, jak se přese mne přelévá jeho hněv.

„Zatracení, zbyteční, přeplacení lumpové!“ zahřímal. „Úplně je vidím, jak se smějí, zatímco si oprávněně stěžují. To musí být nějaké spiknutí, takhle neustále obtěžovat. A teď vy, mladý Malone, přicházíte završit tohle hrozné dopoledne. Smím se vás zeptat, zda tu jste z vlastní vůle, nebo vás ten váš plátek pověřil, abyste ze mne vymá-

mil rozhovor? Jako přítel jste vítán, jako novinář mi jděte z očí.“

Zatímco jsem v kapse lovil McArdlův dopis, profesoru mysl najednou zachvátila další vlna hněvu. Velkýma chlupatýma rukama zašmátral mezi papíry na stole, až konečně vylovil novinový výstřížek.

„Byl jste natolik laskav, že jste se o mně zmínil v jednom ze svých posledních elaborátů,“ prohlásil a zamával mi před očima kusem papíru. „Bylo to v rámci vaší poněkud slaboduché poznámky o nedávno objevených pozůstatcích ještěřů v solnhofenském vápenci. Článek jste začal slovy: ‚Profesor G. E. Challenger, který je jedním z našich největších žijících vědců–,‘“

„Ano, pane?“ zeptal jsem se.

„K čemu to zlomyslné upřesňování a vymezování? To jste rovnou mohl dodat, kdože jsou ti význační badatelé, jimž připisujete rovnost, nebo snad nadřazenost vůči mé osobě!“

„Jen jsem se neobratně vyjádřil. Samozřejmě jsem měl napsat: ‚Náš největší žijící vědec,‘“ připustil jsem. Koneckonců jsem tomu upřímně věřil. Má slova rázem změnila zimu v léto.

„Můj drahý mladý příteli, nemyslete si, že jsem nějak náročný, ale když je člověk tak jako já obklopen výbojnými a domýšlivými kolegy, je nucen být si vlastním obhájcem.“

Snaha prosadit se je mé povaze zcela cizí, ale musím se neochvějně bránit svým protivníkům. Vejděte konečně! A posadte se! Co vás za mnou přivádí?“

Vykročil jsem opatrně, protože jsem dobře věděl, jak snadné je lva znovu rozběsnit. Otevřel jsem McArdlův dopis. „Smím vám něco přečíst, pane? Jedná se o dopis od mého šéfredaktora McArdla.“

„Vzpomínám si na něj – nikterak špatný zástupce svého stavu.“

„K vám chová velký obdiv, když už k nikomu jinému. Zas a znovu se na vás obrací, když na různé otázky potřebuje znát odborný názor té největší kapacity. Což platí i pro tento případ.“

„O co tedy běží?“ Pod vlivem lichotek se Challenger načepýřil jako přerostlý pták. Posadil se, opřel lokty o stůl a sepjál své gorilí ruce, jeho naježený vous se ke mně přiblížil, jak se naklonil dopředu, a velké šedé oči, napůl skryté pod povislými víčky, na mne upřely vlídný pohled. Profesor byl ohromný ve všem, co dělal, a jeho laskavost byla ještě intenzivnější než jeho útočnost.

„Přečtu Vám vzkaz, který mi poslal.“

Navštivte prosím našeho váženého přítele profesora Challengea a zeptejte se ho, zda by se nechtěl podílet na prozkoumání okolností spjatých s následu-

jícím případem. Jistý litevský gentleman, který vystupuje pod jménem Theodore Nemor a v současnosti přebývá v činžovních domech White Friars v Hampsteadu, tvrdí, že vynalezl stroj kromobyčejných vlastností – údajně umožňuje rozložit na jednotlivé částice jakýkoli objekt, který se dostane do sféry jeho vlivu. Dokáže rozptýlit hmotu a navrátit ji do jejího původního molekulárního či atomického stavu. Zvrácením procesu ji lze následně opět složit. Zdá se to být poněkud přemrštěné tvrzení, ale existují spolehlivé důkazy, že tento muž možná narazil na nějaký významný objev.

Zajisté nemusím podrobněji rozebírat přelomový význam takového vynálezu, ani jeho nesmírnou závažnost coby potenciální vojenské zbraně. Síla, která dokáže byť třeba jen na krátký čas rozložit bitevní loď či celý prapor vojáků na atomy, by mohla ovládnout svět. Ze společenských a politických důvodů nelze ztrácet čas a je nezbytné proniknout do všech detailů celé záležitosti. Díky své horečné touze vynález prodat vítá ten člověk zájem veřejnosti, takže nebude problém se s ním setkat. Přiložená navštívenka vám otevře dveře domu. Byl bych velmi rád, kdybyste ho Vy a profesor Challenger navštívili, vynález prozkoumali a napsali pro Daily Gazzete uvážlivou reportáž